

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Crește bunăstarea poporului

În ultimii ani, ca urmare a dezvoltării forțelor de producție, a creșterii productivității muncii și a venitului național, statul nostru a luat un șir de măsuri de sporire a veniturilor oamenilor muncii. Au fost mărite salariile muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor, cadrelor didactice, medicilor și funcționarilor, precum și pensiile; s-a introdus alocația de stat pentru copii. A fost desființat sau simțitor redus impozitul pe salarii. Între anii 1955—1959, s-au efectuat însemnate reduceri de prețuri de care a beneficiat întreaga populație. Un important succes al politicii guvernului este faptul că salariul real a crescut în 1959 cu 33 la sută față de 1955. La acestea se adaugă creșterea importantă a cheltuielilor statului pentru satisfacerea, gratuit sau cu plată redusă, a diferitelor nevoi social-culturale ale populației.

Rezultatele obținute în creșterea producției industriale și agricole, în sporirea productivității muncii și reducerea prețului de cost, în obținerea de economii peste plan, precum și succesele în îndeplinirea și depășirea planului de stat pe primul semestru al acestui an au făcut cu puțință să se treacă la noi măsuri de ridicare a nivelului de trai al celor ce muncesc, îmbunătățindu-se salarizarea cadrelor tehnice, economice și de cercetare științifică — ale căror venituri din salarii sporesc cu aproape 1 miliard lei anual — și reducându-se prețurile de vânzare la peste 1.100 sortimente de bunuri de larg consum. Prin această nouă reducere de prețuri populația câștigă încă 1 miliard lei anual.

Potrivit prevederilor Hotărârii din 24 iulie au fost reduse prețurile la un șir de produse alimentare cum sînt: carne de porc calitatea I-a cu 6,7 la sută, orez calitatea I-a cu 11,1 la sută, produse de franzelărie — între 12,5—28,5 la sută, ciocolată, citrice, ceai, cafea, cacao — între 7—36 la sută, etc. La încălțăminte cu fețe de piele și talpă de cauciuc s-au efectuat reduceri între 7—22,9 la sută. La ceasornice între 20—25 la sută, la motocicletele cu pînă la 17,4 la sută, la unele obiecte de uz gospodăresc: frigider, răcitoare cu gheață, aspiratoare — între 10—20 la sută, la perdele între 10—61,2 la sută. Au fost de asemenea reduse prețurile la unele articole de galanterie, muzicale, fotografice, stilouri, benzină-auto, petrosin, etc. Noua reducere substanțială a prețurilor unor medicamente — penicilină între 40 și 46 la sută, vitamine între 17 și 55 la sută, etc., este o nouă dovadă a preocupării partidu-

lui și statului pentru ocrotirea sănătății oamenilor muncii.

Așa cum s-a stabilit la Congresul al III-lea al Partidului, Hotărîrea prevede că, începînd cu acest an școlar, toți elevii din clasele I—VII inclusiv — adică peste 2.100.000 de elevi — vor primi complet gratuit manualele școlare. Cît de convingător exprimă și această nouă măsură grija partidului și statului pentru ridicarea nivelului de cultură al poporului!

Măsurile acestea sînt o nouă ilustrare a superiorității orînduirii noastre, în care oamenii muncii, stăpîni ai tuturor avuțiilor țării, muncesc liber pentru înflorirea patriei, pentru ei și pentru familiile lor, și nu pentru îmbogățirea unui pumn de exploataatori.

Aceste hotărîri ale guvernului constituie pentru oamenii muncii un nou și puternic imbold de a munci mai rodnic, mai gospodărește în întrecerea socialistă, de a lupta cu toate forțele pentru îndeplinirea mărețelor sarcini trasate de cel de-al III-lea Congres al partidului, pentru înflorirea patriei, pentru bunăstarea și fericirea celor ce muncesc.

Slujitorii și credincioșii Bisericii noastre sînt alături de poporul muncitor, care-și făurește o viață din ce în ce mai îmbelșugată și mai luminată. Fiecare, la locul lui de muncă, își aduce contribuția la propășirea patriei și ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al oamenilor muncii din țara noastră.

M.

Pentru un tratat de dezarmare generală și totală

Se știe că la 18 septembrie 1959, în fața O.N.U., președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, vizitînd S.U.A., a făcut o propunere cu privire la dezarmarea generală și totală a tuturor statelor. Motivul acestei propuneri este convingerea fermă că numai dezarmarea generală și distrugerea mijloacelor de război constituie drumul cel mai sigur pentru a împiedica izbucnirea unui conflict cu arme nucleare și a aduce o pace trainică pe pămînt.

Pentru cauza dezarmării, susținută de 82 state, s-a ales din sînul O.N.U. un comitet de zece state, din care face parte și țara noastră, care s-a întrunit la Geneva în martie și aprilie 1960.

Discuțiile din acest Comitet n-au ajuns la un rezultat pentru că reprezentanții statelor capitaliste nu vor să înceteze cursa înarmărilor.

Pentru a ieși din impasul în care se afla Comitetul celor zece, care și-a încheiat o parte din lucrări la 29 aprilie a. c., Guvernul sovietic a făcut **noi propuneri** referitoare la prevederile fundamentale ale Tratatului cu privire la dezarmarea generală și totală, pe care le-a trimis, la 2 iunie c., statelor membre din Comitetul celor zece pentru dezarmare, ca să le studieze.

Elaborînd aceste propuneri, guvernul sovietic de acord cu celelalte guverne ale statelor socialiste, membre ale Comitetului celor zece pentru dezarmare, a ținut seama de rezultatele tratatelor de la prima întrînire a Comitetului, precum și de propunerile și dorințele exprimate de statele occidentale membre în Comitet și de alte țări.

Pentru a înlesni și rezolva grabnic marea problemă a dezarmării și a înlătura

războiul, U.R.S.S. este de acord să elaboreze un tratat de dezarmare, care să fie aplicat în timp scurt, în trei etape, sub supravegherea unei Organizații de control internațional. Și anume:

În etapa I-a să se **distrugă** toate mijloacele de transport ale armii atomice și cu hidrogen, **chiar înainte de interzicerea armii nucleare**. În interesul păcii, U.R.S.S. este dispusă să facă acest lucru, deși se știe că dispune de cele mai moderne și rapide mijloace de transport, cum sînt rachetele balistice intercontinentale. Deodată cu aceasta, să fie desființate toate bazele străine de pe teritoriul altor state, iar trupele străine să fie retrase de pe aceste teritorii. Prevederea este cît se poate de dreaptă și necesară, pentru că este știut de oricine că azi există baze americane pe teritorii străine cu scopul de agresiune împotriva U.R.S.S., deci creiază o amenințare de război în fiecare clipă. Lichidarea tuturor mijloacelor de transportare la țintă a armelor de exterminare în masă ar aduce o mare contribuție la slăbirea încordării internaționale și s-ar preîntîmpina un atac prin surprindere. Aceste prevederi țin seama chiar de dorințele puterilor occidentale, în deosebi de ale președintelui Franței, De Gaulle, care a discutat această problemă cu N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. care a vizitat Franța în martie-aprilie a. c.

Această etapă trebuie să se încheie în decurs de un an, sau un an și jumătate. Tot acum încetează și producția de arme nucleare, chimice și biologice.

În etapa a II-a se procedează la dezarmarea propriu zisă. Ea începe cu obli-

(Continuare în pag. 2)

Pentru un tratat de dezarmare generală și totală

(Urmare din pag. 1)

gația de-a nu se transmite informații cu privire la producerea armei nucleare altor state care nu dispun de această armă și care sînt oprite să o fabrice. Armele atomice se distrug.

Acum se înfăptuiesc măsuri pentru reducerea forțelor armate pînă la nivelul stabilit de O.N.U. de cel mult 1.700.000 de oameni pentru S.U.A. și U.R.S.S. și mai puțin pentru alte state. Totodată urmează să fie distruse acum armele și munițiile clasice disponibile. În mod corespunzător se reduc cheltuielile militare, iar tehnica militară va fi pusă în slujba păcii. Pentru documentare se va face control internațional la fața locului de către Organizația de control asupra desființării trupelor și distrugerii armamentelor care va face referate necesare de cele constatate înaintea Consiliului de Securitate și Adunării Generale a O.N.U.

În etapa a III-a se desăvîrșește lichidarea forțelor armate din toate statele. La dispoziția statelor rămîn numai contingente de poliție (miliție), pentru ordinea interioară. Se distrug toate tipurile de armament clasic, rămas în stocuri militare și se desăvîrșesc cele începute în etapa II-a. Se lichidează producția de război din toate uzinele, cu excepția producției de arme simple destinate contingentelor de poliție (miliție) care mai rămîn după dezarmarea generală și totală, **cum hotărăște O.N.U.** Acum se desființează ministerele de război, statele majore, instituțiile militare și paramilitare. Incetează alocarea bugetelor militare și toate fondurile se folosesc pentru îmbunătățirea vieții și pentru ajutorarea țărilor slab dezvoltate. Controlul internațional continuă...

Noile propuneri sovietice țin seama de considerentele formulate de puterile occidentale. Acceptarea lor ar aduce cu sine o înțelegere deplină asupra dezarmării generale și totale pe care o așteaptă toate popoarele lumii, după cum s-a putut vedea în rezoluția celei de a 14-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. din 20 nov. 1959. Atunci prin votul a 82 de state, s-a decis să se treacă neîntîrziat la rezolvarea practică a dezarmării, **pentru ca lumea să iasă din coșmarul friceii de război, și munca ei să fie pusă în slujba păcii și a fericirii.**

Nu numai oamenii muncii și guvernele statelor socialiste aprobă aceste noi propuneri, dar și mulți oameni politici din Apus. Astfel G. Kennan, fost ambasador al S.U.A. la Moscova, a declarat că noile propuneri sînt extrem de interesante „și trebuie să încercăm și pe viitor să discutăm cu rușii problemele noastre cele mai serioase. N-am observat niciodată că ei ar dori războiul”. (Scînteia nr. 4854). Iar un ziar englez care apare în India scrie: „Planul sovietic de dezarmare conține cele mai cuprinzătoare și amănunțite propuneri care au fost prezentate vreodată de un guvern. Desigur că un document atît de convingător și bine redactat lasă impresia că a fost prezentat de un guvern care a hotărît cu toată seriozitatea să obțină nu doar o dezarmare parțială, ci ceva mai mult”. (Ibid.).

Și de fapt, studierea atentă a acestor propuneri convinge pe orice om cinstit, că un plan mai practic decît acesta nici nu este posibil. Ele au fost prezentate la 7.VI. a. c. Comitetului de zece, întrunit la Ge-

neva, de către V. A. Zorin, conducătorul delegației sovietice la lucrări. Rămîne ca toți să le sprijinim prin lupta noastră conștientă pînă la biruința finală a păcii, care este cauza noastră comună.

Cum reprezentanții guvernelor occidentale au tărăgănat discuțiile și au dovedit că nu vor să se realizeze dezarmarea generală și totală, Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste au socotit că continuarea discuțiilor în Comitetul celor 10 este fără folos și au declarat la sfîrșitul lui iunie a. c. că se retrag de la aceste dis-

cuții. Uniunea Sovietică a declarat că va continua lupta pentru dezarmare generală și totală și a prezentat „tratatul de dezarmare generală și totală” O.N.U.-lui spre a fi discutat la sesiunea din toamnă. Astfel popoarele lumii văd că imperialiștii nu doresc dezarmare și pace, că țările socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică, luptă consecvent pentru dezarmare și pace.

Forțele păcii sînt mai puternice decît forțele agresive. Popoarele vor impune dezarmarea și pacea, căci acestea sînt condiția vieții fericite pe pămînt. S. R.

Solidaritatea umană la Sf. Părinți

Primejdia unui război purtat cu armele pe care le-a născocit mintea omenescă de astăzi, este atît de mare, încît niciodată omenirea n-a avut mai multă nevoie să-și unească toate puterile de care dispune într-un singur mînunchi, spre a se ridica într-un front solidar unic împotriva celor ce vor să nimicească omenirea printr-un nou cataclism mondial.

Din această pricină și voind să sprijinim lucrarea de strîngere a tuturor oamenilor cinstiți într-o hotărîtă poziție potrivnică războiului, ne-am hotărît să înfățișăm, în cele ce urmează, cîteva glasuri de ale Sf. Părinți și ale unor scriitori bisericesti, care luminează mintea, încălzesc inima și îndeamnă voința spre strîngerea rîndurilor într-o frăție solidară, pentru a sluji binelui și a pune stavilă răului.

Deslușind așa cum se cuvine duhul ce străbate învățătura creștină cuprinsă în Sf. Scriptură, Sf. Părinți și scriitori bisericesti au arătat cu multă putere, că viața obștească trebuie să aibă la temelie sa un îndreptar de viață sănătos. Comunitatea de interese a vieții obștești, adică faptul că interesele oamenilor nu pot fi satisfăcute de unul singur ci numai prin frățească sprijinire reciprocă, dă naștere anumitor îndatoriri. Între acestea, loc de frunte ocupă datoria **solidarității**, a ajutorării reciproce sau a colaborării frățești în toate ale vieții, prin punerea intereselor colective mai presus decît interesele individuale. Glasul lor se rostește cu multă putere pentru solidaritatea frățească în toate ale vieții.

Epistola Sf. Barnaba cuprinde ideea, că părășia sau tovărășia frățească în cele nemuritoare sau veșnice trebuie să fie pildă sau model pentru tovărășia frățească în cele muritoare sau trecătoare: „Să faci parte din toate aproapele tău și să nu zici că sînt ale tale proprii; căci dacă în cele nesticăcioase sînteți tovarăși, cu atît mai mult în cele stricăcioase” (cap. III). Același gînd îl găsim mărturisit aproape cu aceleași cuvinte în Invățătura celor 12 Apostoli: „Nu te întoarce de către cel nevoiaș, ci împarte toate cu fratele tău și nu zice că sînt ale tale, căci dacă sînteți părtași pe cele nemuritoare, cu atît mai mult pe cele muritoare” (cap. IV).

Dacă, ne învață cele două locuri arătate mai sus, în cele ale mîntuirii atingerii țintei urmărite ne este asigurată numai prin frățească sprijinire întreolaltă, atunci în cele ale vieții de obște sau în atingerea idealului obștesc (social) hotărîtore este solidaritatea frățească. Dacă în cele dintîi se impune frățească împreună-lucrare, atunci și în cele din urmă trebuie să fie la fel.

Aceeași Epistolă a lui Barnaba se ridică împotriva desprinderii din rîndurile

obștei, adică împotriva izolării în scoica intereselor individuale, și chiamă la strîngerea rîndurilor în săvîrșirea celor ce sînt de interes obștesc: „Nu trăiți singuratici, închizîndu-vă în voi înșivă, ca și cum ați fi deja drepti, ci **adunați-vă la un loc și cugetați ceea ce este de folos obștesc.** Căci zice Scriptura: „Vai de cei care se cred înțelepți și care se socotesc ca învățați” (cap. IV).

Sf. Climent Romanul înfățișează solidaritatea de interese din cîmpul vieții obștești în felul următor: „Cei mari nu pot fi fără cei mici, dar nici cei mici fără cei mari. Este o legătură oarecare între toți și în aceasta stă întrebuițarea lor. Să luăm trupul nostru! Capul fără picioare nu este nimic, tot așa și picioarele fără cap; și cele mai neînsemnate membre ale trupului nostru sînt trebuincioase (I Cor. XII, 21) și folositoare pentru tot trupul, dar toate au nevoie de o bunăînțelegere și de supunere pentru ca întreg trupul să fie în bunăstare” (Epistola I către Corinteni, cap. XXVII). De aceea, în viața obștească se impune considerație reciprocă, adică a unora față de ceilalți: „Cel puternic să îngrijească de cel slab, iar cel slab să respecte pe cel puternic” (ibidem, cap. XXXVII). Interesele individuale trebuie să fie subordonate celor colective, adică așezate mai prejos de acestea și nicidecum înaintea lor: „**trebuie (cineva) să caute folosul obștesc, iar nu pe al său personal**” (ibidem, cap. XLVIII). Trebuie să ne ajutăm unii pe alții în ostenele noastre de a dobîndi mîntuirea: „Să ne ajutăm deci unii pe alții, spre a face și pe cei slabi să meargă înainte spre bine, pentru ca toți să ne mîntuim și să ne întoarcem unii pe alții (de la păcat) și să ne povățuim” (Epistola a II-a către Corinteni, cap. XVII). Prin acest îndemn, pledează indirect pentru solidaritate frățească în toate ale vieții.

Sf. Ignatie Teoforul arată, că una din pricinile izolării și închiderii în carapacea egoismului, este îngîmfarea: „Cel ce nu se adună în același loc, acela este cuprins de îngîmfare și singur s-a osîndit” (Epistola către Efeseni, cap. V). Același Sf. Părinte dă următorul îndemn: „Lucrați împreună cu alții, luptați, alergați” (Epistola către Policarp, cap. VI).

Intr-un chip deosebit de minunat stăruie pentru frățească solidaritate Epistola către Diognet: „Omul poate fi următor lui Dumnezeu? Poate, dacă vrea; căci fericirea nu stă în a domni peste aproapele, nici în a voi să ai mai mult decît cei mai slabi, sau în a fi avut și a asupra pe cei de sub tine; nu în aceasta se arată cineva următor lui Dumnezeu, căci acestea sînt în afară de majestatea Sa; ci cine ia asupra-și povara aproapele, cine este gata a ajuta pe cel mai slab din țaria sa, cine dă

Imne la Sf. Liturghie

S F Î N T

Sfint e Domnul Savaot
Ceru-i plin de slava Lui
Și pământul peste tot
De mărirea Domnului.

Osana-ntru cei de sus
Bine este cuvântat,
Cela ce vine Iisus
Fie-n veci prelaudat.

Osana, fie slăvit
Cel ce este mai presus
Domnul cel nebiruit,
Osana-ntru cei de sus!

Pr. Al. Gherghel

PRE TINE TE LAUDAM

Pre Tine Te lăudăm
Și bine Te cuvântăm,
Doamne Ție-ți mulțumim
Și-n cîntări Te preamărim.

Ție Doamne ne rugăm
Și din inimi îți cîntăm:
Slavă-n cer și pe pămînt
Dumnezeul nostru sfînt!

Pr. Al. Gherghel

celor lipsiți din toate cele ce a primit de la Dumnezeu și se arată ca Dumnezeu pentru cei cărora le ajută, acela este următor lui Dumnezeu" (cap. X).

Pornind de la gîndul Sf. Apostol Pavel că creștinii formează un singur trup, Sf. Grigorie de Nazianz afirmă principiul solidarității frățești în îndeplinirea tuturor îndatoririlor obștești: „noi toți sîntem una în Domnul (Rom. XII, 5). Sîntem mădulare între noi, adică unii altora; ceea ce sînt mădularele pentru ele, aceasta este fiecare pentru sine și toți pentru toți. Drept aceea, fiecare trebuie să vedem în aproapele pe semenul nostru și să-l tratăm ca atare, plătindu-i întreg tributul bunătății noastre" (Cuvînt. XIV, 8; Poema I, 2, cîntul 8).

Mișcîndu-se pe linia aceluiași gînd, Teodoret din Cir arată că oamenii formează o obște, care trebuie să fie asemănată cu trupul omenesc (Cuvînt. VI). Fiecare mădular al trupului omenesc are funcția lui proprie, dar funcția specială a fiecărei părți este de folos întregului trup. Toate mădularele au nevoie unele de altele, fiindcă sînt unite prin trebuințe reciproce. Așa este și la oameni (ibidem). „Meșteșugurile în general își întind mîna unul altuia și își acordă reciproc ceea ce au nevoie" (Cuv. IV). „Marea leagă și țări foarte îndepărtate. Pentru a uni pe oameni, Creatorul i-a legat pe unii cu alții prin trebuințe reciproce. Pe mare facem călătorii îndepărtate, aducem de la alții ceea ce ne trebuie și le dăm în schimb ceea ce le trebuie" (Cuv. II).

Urmînd aceste povățuiri și îndemnuri ale Sf. Părinți și scriitori bisericesti, putem înlătura prin solidaritate frățească toate primejdiile vieții în frunte cu războiul, putem să facem ca viața noastră să urce din treaptă în treaptă munții cei mai înalți ai propășirii și belșugului, putem să învăluim viața noastră și a semenilor noștri în razele calde ale fericirii!..

C. Sirbu

Cînd protopărinții au luat legătură conștientă cu mediul înconjurător, după cuvîntul lui Dumnezeu: „cu trudă să te hrănești și cu sudoarea feții tale să măninci pîine" (Facere 2, 17—19), ei și-au dat atunci seama de raportul lor cu natura și apoi de viața lor în familie. Aceasta se observă și mai hotărîtor în cuvîntul lui Dumnezeu către Noe: „fiți roditori și vă înmulțiți, răsîndiți-vă pe pămînt și-l stăpîniți" (Fac. 9, 7). Acest cuvînt însă nu era tocmai îndrumător spre fericire pămîntească, ci mai mult spre obligații și trudă, ca urmare a pierderii fericirii celei din rai. De aici s-a născut dorința credincioșilor antici să moștenească iar vreedată această fericire din cer, socotind viața pe pămînt ca un loc de pămîtiri.

Cu timpul însă unii au reușit să-și încropeze și o fericire lumească, dar ea era clădită pe sudoarea și pătîmirea celor mulți și nevoiași, care nu se prea bucurau de darurile cele pămîntești. Atunci aceștia, încă în trecutul îndepărtat al veacurilor dinainte de Hristos, au început să se ridice și să ceară un drept la fericire măcar în lumea cea viitoare cerească. După stăruințe și răscoale, sacerdoșii le-au acordat acest drept, dar

Poliomielița e înfrîntă

Medicina a cucerit o nouă victorie: poliomielița, boala gravă, care aducea sau moarte sau invaliditate, și oamenilor maturi dar mai ales copiilor, a fost înfrîntă.

Începutul acestei victorii este în cel dintîi vaccin antipoliomielitic, care a dat rezultate bune. Acest vaccin a fost preparat de savantul american prof. Iones Salk în 1954. Cei vaccinați deveneau imuni față de poliomielița, adică nu se mai îmbolnăveau de această boală. Totuși el nu era destul de puternic. Vaccinarea se făcea prin injecții. Nu toți cei vaccinați deveneau imuni. Iar imunizarea dura numai 10—14 luni, așa că peste 10—14 luni trebuia să se repete vaccinarea. De aceea s-au continuat cercetările pentru găsirea unui vaccin mai puternic și cu rezultate mai bune. Noul vaccin a fost descoperit de prof. Albert Sabin. Tot pe linia aceasta au lucrat și dr. Koprowski și savantul sovietic Smorodintev. Acesta din urmă a dovedit că „vaccinul viu" nu numai că imunizează pe cei vaccinați, dar mulți dintre cei ce vin în legătură cu cei vaccinați devin și ei imuni față de poliomielița.

În U.R.S.S. prof. Ciurakov a început fabricarea industrială a acestui vaccin și a vaccinat peste 15 milioane de copii și adulți cu rezultate excepționale. Vaccinul este preparat acum de Institutul de poliomieliță din Moscova și e folosit în o mulțime de țări. Cu el se pot vaccina foarte ușor într-un timp scurt un număr foarte mare de persoane. Astfel prof. Ciurakov cu colaboratorii lui a vaccinat în două zile peste 370.000 copii. În 1960 în U.R.S.S. se vaccinează peste 83 milioane persoane, adică toți cetățenii între 2 luni și 20 ani. Ușurința vaccinării se explică prin faptul că vaccinul nu se administrează prin injecții. El e preparat sub formă de bomboane dulci, pe care copiii le înghit cu plăcere.

Oamenii de știință au dobîndit o mare biruință. Lumea a scăpat de o boală gravă. Aceasta ne arată ce frumos e și cite rezultate bune se dobîndesc cînd savanții din diferite țări muncesc pentru sănătatea și viața omenirii. Ce frumos e să lupți să învingi microbi și virusurile, care produc boalele și să eliberezi pe oameni de suferință! Cu cît mai de condamnat sînt aceia — ca unii ațîțători la război capitaliști — care într-un război bacteriologic, vor să răsîndească microbi, care să provoace boli și epidemii de masă!

Bucurîndu-ne de victoria împotriva poliomieliței, începută de un savant american și desăvîrșită de savanții sovietici, dorim științei medicale noi biruințe pentru viață, pentru pace. N.

Dreptul la fericire

și cu multe restricții. Astfel sclavul nu prea se putea bucura nici măcar de nădejdea unei fericiri viitoare.

Abia revelația Vechiului Testament către Moisi și apoi către proroci a venit și cu ideea unei fericiri relative pămîntești, dînd îndrumări pentru binele săracilor, al celor oprimați și orfani, prin respectarea demnității omenești și proprietății cinstite. Dar măsurile au rămas restrînse și politeismul vremii cu mulțimea de zeități închipuite producea numai destrămarea religioasă și în această privință. Dreptul la fericire devenise nesigur și era explicat în fel și chip.

În aceste împrejurări se plinește vremea (Gal. 4, 4) și vine Mintuitorul în lume, ca să vestească sf. Sa Evanghelie și să aducă mîntuire. Prin aceasta El restabilește legătura ruptă în mare parte între Dumnezeu și credincioși și vestind împărăția lui Dumnezeu, vestea totodată și principiile fericirii creștine. Pe lingă asigurarea celei viitoare, Mintuitorul pune și principiile unei fericiri pămîntești, care constă în dragostea către om, pentru că Dumnezeu iubește pe toți oamenii (Luca 10, 27).

Astfel faptele dragostei creștine, de care credinciosul va da odată seama (Mat. 25, 35), constituie tot atîtea prilejuri de bucurie și fericire pămîntească, pentru că ele fac să dispară dintre oameni sărăcia, minia, asuprirea, exploatarea, lovirea, distrugerea, disprețul și omorul, spre a domina ajutorarea, echitatea, dragostea, înțelegera, munca cinstită și dreptatea (Mat. cap. 5—7; Luca 2, 14; Ioan 13, 34).

Prin Hristos a venit iar fericirea în lume pentru credincioși și ca să nu mai lipsească din nou dintre ei, Sf. Apostol Pavel se face, alături de Sf. Apostol Ioan, vestitorul fericirii pămîntești întru Hristos, pentru că credincioșii sînt întreolaltă mădulare ale aceluiași trup în Hristos (Rom. 12, 5). În consecință, fiecare creștin e îndrumat să se uite nu la foloasele sale, ci și la foloasele altora, ale semenilor săi (Filip, 2, 4), pentru că frații creștini să se ajute în dragoste, purtînd sarcinile unii altora (Gal. 5, 13 și 6, 2). Și astfel ajutorul dat între creștini și frați este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu, spre a trăi în pace, deci în fericire (2 Cor. 9, 12 și 13, 11).

Astfel ne spun Faptele Apostolilor, că toți cei ce credeau erau împreună și aveau toate de obște (2, 44), și erau o inimă și un suflet și nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă, edci toți cei ce aveau aduceau ca și ceilalți să aibă și se împărțea fiecareia după cum avea nevoie (4, 32—35).

Această într-ajutorare reciprocă, acest sprijin frățesc și împărțirea comună duhovnicească între creștini îi făcea pe aceștia să se socoată în adevăr fericiti în această lume. Și fiecare se străduia cît mai mult, ca să poată fi de folos la cît mai mulți. Fiecare pentru sine în parte, fiecare „eu" creștin se gindea la fratele său „tu", ca împreună cu toții, ca „noi" să trăiască după voia Mintuitorului.

Dar fericirea aceasta creștină a fost tulburată de multe porniri păcătoase, fapt care a determinat nașterea multor stăruințe după o fericire pămîntească reală, în primul rînd pentru cei ce o merită prin truda lor continuă, și lipsurile din trecut.

De aceea creștinul de astăzi își dă seama că, dacă în trecut dreptul la fericire pentru cei ce duceau greul vieții nu s-a bucurat de considerația cuvenită, astăzi el devine un bun al maselor, asigurat de regimul nostru de democrație populară. Aceasta întărește în adevăr și mai mult necesitatea ca creștinul nostru să trăiască în adevăr creștinesc și în lealitate evanghelică față de stăpînire (Mat. 22, 21; Rom. 13, 1 și 1 Petru 2, 13) spre bucurie și fericire comună. Pr. M. Șesan

